

Sygnatura akt I C 1904/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Popiołek-Sikora

Protokolant: Agnieszka Łakomy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L.

przeciwko P. G.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. G. na rzecz strony powodowej (...) S.a r.l. z siedzibą w Luxembourg kwotę 451,57zł (czteryście pięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 12.02.2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków) kwotę 16 zł tytułem brakującej części opłaty od pozwu;

V. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...). à r. l. z siedzibą w Luxembourg reprezentowana przez radcę prawnego wniosła pozew przeciwko P. G. o zapłatę kwoty 451,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 400 zł liczonymi od dnia 26.09.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 51,57 zł liczonymi od dnia 23.09.2013 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od Canal + (...) S.A. prawa do wierzytelności z tytułu wystawionych not obciążeniowych dotyczących niezwróconego przez abonenta sprzętu będącego własnością cedenta. Strona powodowa dochodzi od pozwanego zapłaty not obciążeniowych za niezwrócony sprzęt w łącznej wysokości 451,57 zł, zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 28.09.2012 r.

Postanowieniem z dnia 18.10.2013 r. Sąd Rejonowy L. –. Z. w. L. w. L. (1), VI Wydział Cywilny (sygn. akt VI Nc-e 2214048/13) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu .

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwany P. G. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 04.03.2014 r. wydał wyrok zaoczny.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. W., Wyrok zaoczny oddalający powództwo, (...) 2011, nr 3, s. 36 i n. oraz cytowana tam literatura (Komentarz A. J. do art. 339 k.p.c.).

W niniejszej sprawie z uwagi na brak uzasadnionych wątpliwości, Sąd uznał twierdzenia strony powodowej o okolicznościach faktycznych za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Strona powodowa skutecznie nabyła od zbywcy – Canal+ (...) S.A. wierzycelność przysługującą mu względem powoda z tytułu wystawionych not obciążeniowych dotyczących niezwróconego przez abonenta sprzętu będącego własnością cedenta, a zatem stronie powodowej przysługuje wobec pozwanego roszczenie w dochodzonej wysokości 451,57 zł. Jednakże zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd przyjął, że podstawy zasądzenia odsetek ustawowych w kwocie zasądzonej wyrokiem zaistniały w chwili, gdy pozwany został poinformowany o toczącym się postępowaniu i otrzymał odpis pozwu, dlatego też należało zasądzić odsetki od dnia następnego od otrzymania pozwu, tj. od dnia 12.02.2014 r., o czym orzeczono jak w pkt I i II orzeczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III i IV sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c.. W związku z powyższym obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania Sąd obciążył pozwanego, przy czym na zasądzoną kwotę 107 zł składają się: kwota 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, a także kwota 60 zł kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

W punkcie V sentencji wyroku Sąd, na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.